DOMSTOLENS DOM
av den 14 december 1962*

Förenade målen

31/62 - **Entreprise Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG**, Wesel/Rhen,

och

33/62 - **Entreprise Alfons Lütticke GMbH**, Germinghausen/Westfalen,

företrädda av advokaterna Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch och Heinz Binder, Hamburg, med delgivningsadress hos exekutorn Félicien Jansen, 21, rue Aldringer, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission, företrädd av Hubert Ehring, juridisk rådgivare vid de europeiska verkställande organen, i egenskap av ombud, biträdd av professor Ernst Steindorff, Tübingen, med delgivningsadress hos Henri Manzanarès, sekreterare vid rättstjänsten vid de europeiska verkställande organen, 2, place de Metz, Luxemburg,

svarande.

Talan i båda målen avser ogiltigförklaring eller förklaring om icke tillämplighet av

a) artikel 3 i Europeiska ekonomiska gemenskapens kommissions beslut om en utjämningsavgift på importen av mjölkpulver till Förbundsrepubliken Tyskland, med tillämpning av artikel 46 i EEG-fördraget, av den 15 mars 1961 (Europeiska gemenskapernas officiella tidning nr 26, 13.4.1961, s. 505, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå),

b) kommissionens beslut om förlängning av beslutet av den 15 mars 1961 om en utjämningsavgift på importen av mjölkpulver till Förbundsrepubliken

* Rättegångsspråk: tyska.

Tyskland, med tillämpning av artikel 46 i EEG-fördraget, av den 13 december 1961 (Europeiska gemenskapernas officiella tidning nr 7, 27.1.1962, s. 137, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden A. M. Donner, avdelningsordförandena L. Delvaux och R. Rossi samt domarna O. Riese, Ch. L. Hammes (referent), A. Trabucchi och R. Lecourt,

generaladvokat: K. Roemer,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

Ansökningarna har ostridigt gjorts i föreskriven form och ger i det avseendet inte heller anledning till någon kritik på eget initiativ från EG-domstolens sida.

Sökandena, som grundar sin talan på artikel 184 i EEG-fördraget, har ur den artikeln i fråga om behörigheten slutit sig till att de har rätt att föra talan vid domstolen för att få artikel 3 i kommissionens beslut av den 15 mars 1961 och kommissionens beslut av den 13 december 1961 förklarade ogiltiga eller icke tillämpliga.

Innan frågan prövas om de omtvistade rättsakterna är av besluts- eller förordningskaraktär, skall det undersökas om artikel 184 bemyndigar domstolen att avgöra frågan om en förordnings icke-tillämplighet, om den frågan, som i detta fall, har väckts i ett förfarande vid en nationell domstol.

Artikel 184 i fördraget ger parterna i en tvist om en förordning rätt att med stöd av artikel 173 första stycket inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas, trots att den frist för väckande av en ogiltighetstalan som avses i artikel 173 tredje stycket har löpt ut.

Sökandena drar från det faktum att artikel 184 inte anger vid vilken domstol tvisten om förordningen skall föras, den slutsatsen att de i vart fall kan göra gällande inför EG-domstolen att förordningen inte skall tillämpas.

Därmed skulle det ges en möjlighet till talan som är parallell med den som anges i artikel 173.

Detta är emellertid inte innebörden av artikel 184 i fördraget.

Det framgår av artikelns lydelse och uppbyggnad att en förklaring om att en förordning inte skall tillämpas endast kan förekomma, som en särskild fråga under rättegången och med begränsad verkan, i ett mål vid själva EG-domstolen på grundval av någon annan bestämmelse i fördraget.

Det följer särskilt av hänvisningen till fristerna i artikel 173 att artikel 184 endast är tillämplig inom ramen för ett förfarande vid EG-domstolen och att det inte är tillåtet att kringå de frister som föreskrivs i artikel 173.

Det enda syftet med artikel 184 är att skydda den enskilde mot tillämpning av en rättsstridig förordning, utan att själva förordningen – om vars ogiltighet talan inte kan föras när fristerna i artikel 174 löpt ut – därigenom sätts i fråga.

Det skall understrykas att EG-domstolens och de nationella domstolarnas behörighet är tydligt avgränsade i fördraget.

Både enligt artikel 177 i fördraget och artikel 20 i protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol är det den nationella domstolen som skall besluta om att förklara målet vilande och föra frågan vidare till EG-domstolen. Om parterna i ett mål som pågår vid en nationell domstol kunde vända sig direkt till EG-domstolen för att begära ett förhandsavgörande från denna, skulle de kunna tvinga den nationella domstolen att förklara målet vilande i avvaktan på EG-domstolens beslut.

Varken fördraget eller protokollet föreskriver dock en sådan begränsning av den nationella domstolens behörighet.

Artikel 184 erbjuder således inte en tillräcklig grund för EG-domstolen att avgöra tvisten på dess nuvarande stadium. Artikel 177 däremot tillåter EG-domstolen att meddela ett avgörande, om en nationell domstol i en vid den senare domstolen pågående tvist för en fråga vidare till EG-domstolen enligt sistnämnda artikel.

Det följer av ovanstående överväganden att EG-domstolen är obehörig när det gäller den aktuella talan. Detta gäller såväl yrkandet om ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna som yrkandet om att dessa inte skall tillämpas.

Det finns således inte längre anledning för EG-domstolen att uttala sig om frågan om dess behörighet med hänsyn till den rättsliga karaktären hos de rättsakter från kommissionen som sökandena ifrågasätter.

Under det muntliga förfarandet har sökandena i andra hand åberopat artikel 173 som grund för sin talan.

Det kan lämnas därhän om denna ändring av den rättsliga grunden för ansökan är tillåten eller om de omstridda rättsakterna är beslut enligt artikel 173 andra stycket i fördraget, eftersom sökandenas talan inte har väckts inom den frist som föreskrivs i artikel 173 tredje stycket.

Som den sista tidpunkten för fristens början måste nämligen anses offentliggörandet den 1 juli 1961 i tyska Bundesgesetzblatt av det nionde beslutet om ändring av 1961 års tyska tulltaxa eller, i vart fall, offentliggörandet den 30 december 1961 av det andra beslutet om ändring av 1962 års tyska tulltaxa. Senast då måste sökandena ha fått kännedom om de omtvistade bestämmelserna.

Ansökningarna, som ingavs den 4 respektive 9 oktober 1962, kan därför inte prövas i den mån de grundar sig på artikel 173, eftersom de inkommit för sent.

Av ovanstående följer att ansökningarna i sin helhet inte kan prövas.

Rättegångskostnader

I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Eftersom sökandenas talan inte kan prövas, skall sökandena bära rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört parternas muntliga yttranden,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 46, 164, 173, 177, 184 och 189 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, och

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– med avslag på alla övriga mera omfattande eller motstridiga yrkanden – följande:

1) **Sökandenas talan avvisas.**

2) **Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna i målet.**

På detta sätt dömt av domstolen i Luxemburg den 14 december 1962.

Donner Delvaux Rossi

Riese Hammes Trabucchi Lecourt

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 december 1962.

På ordförandens vägnar

A. van Houtte
Justitiesekreterare

L. Delvaux
Avdelningsordförande